

زمین و پُری آن از آن خداوند است، ربع مسکون و ساکنان آن. زیرا که او اساس آن را بر دریاها نهاد و آن را بر نهرها ثابت گردانید. کیست که به کوه خداوند برآید؟ و کیست که به مکان قدس او ساکن شود؟

مزامیر ۲۴: ۱-۳

و فرعون به یوسف گفت: «چون که خدا کل این امور را بر تو کشف کرده است، کسی مانند تو بصیر و حکیم نیست. تو بر خانه من باش، و به فرمان تو، تمام قوم من مُنْتَظَم شوند، جز اینکه بر تخت از تو بزرگ‌تر باشم. و فرعون به یوسف گفت: بدان که تو را بر تمامی زمین مصر گماشتم. پیدایش ۴۱: ۳۹-۴۱

سخاوتمندی یک واژه زیبا و پرمعناست، اینطور نیست؟ همین که از دهان خارج می‌شود تصویر زیبایی را بر ذهن می‌آورد. اما مباشرت و امین بودن معنایی سنگین‌تری به همراه دارد؛ همچنین بار مسئولیت بیشتری هم بر دوش فردی که این لقب به او داده می‌شود می‌گذارد. امین بودن در کتاب مقدس یک فرایند بسیار فوق‌العاده و زیبا هست که خداوند آن را به ما هدیه داده است. امانت و مباشرت، کلید اصلی سخاوتمندی می‌باشد.

بخشش و سخاوت از این سرچشمه می‌گیرد که ما درک کنیم خداوند صاحب همه چیز است. در اقتصاد کتاب مقدسی یک شخص امین به طور طبیعی سخاوتمند، شاد و قانع می‌باشد. در این مقام شما واسطه می‌شوید تا منابعی که صاحب واقعی و اصلی آنها خداوند است را به مقاصدی که او اراده دارد برسانید و این خوشی عمیقی را به همراه دارد. پس اگر ما می‌خواهیم مباشر خوبی برای عطایایی که خداوند به ما داده است باشیم باید این موضوع را از لنز کتاب مقدس ببینیم و درک کنیم. این افتخاری است که به واسطه فرزندخواندگی خدای پدر به ما عطا شده است.

اینکه آگاهی داشته باشیم که هرچه داریم مطعلق به خداوند هست یک چیز است و اینکه آن را با تمام وجود و از ته قلب باور و لمس کنیم چیز دیگری است. این امر تنها با تمرین و ممارست و تغییرات بنیانی در درون ما به وجود می‌آید. قاعده‌ای که باید تابع آن باشیم این است که هر چه داریم مطعلق به خداوند می‌باشد. او به طور موقت و بر طبق اراده خود این‌ها را در اختیارمان قرار داده است و ما مانند یک مباشر در خانه‌ای هستیم که خداوند صاحب آن است.

ما یک تصویر زیبا از این قاعده را در عهد قدیم در کتاب پیدایش (داستان یوسف) داریم. فوطیفار، یوسف را مباشر اعظم خود و مسئول کل عمارتش قرار داد. به نوعی یوسف وکالت کامل از او داشت تا تصمیمات مهم و امور روزمره را در دستان خود بگیرد و در مقابل باید به رئیس خود گزارشی از کارهایی که انجام داده بود ارائه می‌داد.

نکته‌ای که من می‌خواهم بر آن پافشاری کنم این است که خداوند صاحب همه چیز است و ما مباشران او هستیم. موضوع مهمی که به آن بر می‌خوریم مسئله اعتماد دو طرفه و عمیق در این رابطه است. آیا ما لایق این هستیم که خداوند به ما اعتماد کند و مباشرانی امین برای او هستیم؟ حال مطمئن هستیم که خداوند کاملاً قابل اعتماد است و با فیض فراوان خود مایل به مشارکت با ماست؛ پس باید به خود و رفتارمان رجوع کرده، با کمک روح القدس سعی کنیم تا ناخالصی‌های درونمان را برطرف کنیم و هر روزه مشارکتی بهتر و نزدیک‌تر با خالق هستی داشته باشیم.

لطفاً (اول قرنیتان ۲:۴) را هم مطالعه کنید.

پدر جان، کمکم کن تا امروزم را به طور کامل و درست در تو زندگی کنم.
مسیح جان، کمکم کن تا خودم را وقف دیگران کنم و با مهربانی با هر کسی که ملاقات می‌کنم برخورد کنم.
روح القدس جان، کمکم کن که فرزندان گمشده را به درستی محبت کنم و در هر کاری که انجام می‌دهم عیسای مسیح را اعتراف کنم.
آمین!